

Εναγομένη και εφεσίβλητη: DB Vertrieb GmbH

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Πρέπει το άρθρο 2, σημείο 6, της οδηγίας 2011/83/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2011, σχετικά με τα δικαιώματα των καταναλωτών ⁽¹⁾, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι καταλαμβάνει και συμβάσεις διά των οποίων ο έμπορος δεν αναλαμβάνει μεν άμεσα την υποχρέωση να παράσχει μια υπηρεσία, πλην όμως ο καταναλωτής αποκτά το δικαίωμα να τύχει εκπτώσεως για τις υπηρεσίες που θα ζητήσει μελλοντικώς;

Σε περίπτωση καταφατικής απάντησεως στο ερώτημα 1:

2) Πρέπει η εξαίρεση που ισχύει για τον τομέα των «συμβάσεων για υπηρεσίες μεταφοράς επιβατών» του άρθρου 3, παράγραφος 3, στοιχείο α', της οδηγίας 2011/83/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2011, σχετικά με τα δικαιώματα των καταναλωτών, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι τυγχάνει εφαρμογής και σε περιπτώσεις κατά τις οποίες δεν παρέχεται μεν άμεσα στον καταναλωτή μια υπηρεσία μεταφοράς ως αντιπαροχή, πλην όμως του παρέχεται το δικαίωμα να τύχει εκπτώσεως για τις συμβάσεις μεταφοράς που θα καταρτίσει μελλοντικώς;

⁽¹⁾ Οδηγία 2011/83/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2011, σχετικά με τα δικαιώματα των καταναλωτών, την τροποποίηση της οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου και της οδηγίας 1999/44/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου και την κατάργηση της οδηγίας 85/577/ΕΟΚ του Συμβουλίου και της οδηγίας 97/7/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου (ΕΕ 2011, L 304, σ. 64).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Centrale Raad van Beroep (Κάτω Χώρες) στις 25 Σεπτεμβρίου 2018 — AFMB Ltd κ.λπ. κατά Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

(Υπόθεση C-610/18)

(2018/C 455/31)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Centrale Raad van Beroep

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εκκαλούσες: AFMB Ltd κ.λπ.

Εφεσίβλητο: Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Α. Έχει το άρθρο 14, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 ⁽¹⁾ την έννοια ότι, υπό περιστάσεις όπως αυτές των υποθέσεων της κύριας δίκης, ο μισθωτός οδηγός φορτηγών διεθνών μεταφορών χαρακτηρίζεται ως ανήκων στο μετακινούμενο προσωπικό:

α. της επιχειρήσεως μεταφορών που προσέλαβε τον ενδιαφερόμενο, στην πλήρη διάθεση της οποίας τίθεται στην πράξη ο ενδιαφερόμενος για αόριστο χρόνο, η οποία ασκεί στην πράξη τη διευθυντική εξουσία επί του ενδιαφερομένου και την οποία βαρύνουν στην πράξη τα μισθολογικά έξοδα, ή

β. της επιχειρήσεως η οποία συνήψε επίσημως σύμβαση εργασίας με τον οδηγό φορτηγών και η οποία, κατόπιν συμφωνίας με την υπό στοιχείο α' επιχείρηση μεταφορών, κατέβαλε μισθό στον ενδιαφερόμενο και παρακράτησε εισφορές από αυτόν στο κράτος μέλος όπου ευρίσκεται η έδρα της επιχειρήσεως αυτής και όχι στο κράτος μέλος όπου ευρίσκεται η έδρα της υπό στοιχείο α' επιχειρήσεως μεταφορών, ή

γ. τόσο της υπό στοιχείο α' όσο και της υπό στοιχείο β' επιχειρήσεως;

B. Έχει το άρθρο 13, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 883/2004 ⁽²⁾ την έννοια ότι, υπό περιστάσεις όπως αυτές των υποθέσεων της κύριας δίκης, ως εργοδότης του μισθωτού οδηγού φορτηγών διεθνών μεταφορών χαρακτηρίζεται:

α. η επιχείρηση μεταφορών που προσέλαβε τον ενδιαφερόμενο, στην πλήρη διάθεση της οποίας τίθεται στην πράξη ο ενδιαφερόμενος για αόριστο χρόνο, η οποία ασκεί στην πράξη τη διευθυντική εξουσία επί του ενδιαφερομένου και την οποία βαρύνουν στην πράξη τα μισθολογικά έξοδα, ή

β. η επιχείρηση η οποία συνήψε επίσημως σύμβαση εργασίας με τον οδηγό φορτηγών και η οποία, κατόπιν συμφωνίας με την υπό στοιχείο α' επιχείρηση μεταφορών, κατέβαλε μισθό στον ενδιαφερόμενο και παρακράτησε εισφορές από αυτόν στο κράτος μέλος όπου ευρίσκεται η έδρα της επιχείρησής αυτής και όχι στο κράτος μέλος όπου ευρίσκεται η έδρα της υπό στοιχείο α' επιχείρησής μεταφορών, ή

γ. τόσο η υπό στοιχείο α' όσο και η υπό στοιχείο β' επιχείρηση;

2) Σε περίπτωση κατά την οποία, υπό περιστάσεις όπως αυτές των υποθέσεων της κύριας δίκης, ως εργοδότης θεωρείται η προαναφερθείσα στο ερώτημα 1Α, στοιχείο β', και στο ερώτημα 1Β, στοιχείο β', επιχείρηση:

Για την εφαρμογή του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 και του άρθρου 13, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 883/2004 ισχύουν αναλογικώς στις υποθέσεις της κύριας δίκης, ολικώς ή εν μέρει, οι ειδικές προϋποθέσεις υπό τις οποίες εργοδότες όπως οι εταιρίες προσωρινής απασχολήσεως και άλλοι διαμεσολαβητές μπορούν να επικαλεστούν τις διαλαμβανόμενες στο άρθρο 14, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 και στο άρθρο 12 του κανονισμού (ΕΚ) 883/2004 εξαιρέσεις από την αρχή της προτιμήσεως του κράτους απασχολήσεως;

3) Σε περίπτωση κατά την οποία, υπό περιστάσεις όπως αυτές των υποθέσεων της κύριας δίκης, ως εργοδότης θεωρείται η προαναφερθείσα στο ερώτημα 1Α, στοιχείο β', και στο ερώτημα 1Β, στοιχείο β', επιχείρηση και δοθεί αρνητική απάντηση στο ερώτημα 2:

Πρόκειται, στην περίπτωση των πραγματικών περιστατικών και περιστάσεων που παρατίθενται στην παρούσα αίτηση, για κατάσταση η οποία μπορεί να χαρακτηριστεί ως κατάχρηση του δικαίου της ΕΕ και/ή κατάχρηση του δικαίου της ΕΖΕΣ; Εάν ναι, ποιες συνέπειες συνεπάγεται τούτο;

⁽¹⁾ Κανονισμός του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73).

⁽²⁾ Κανονισμός του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για τον συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφάλειας (ΕΕ 2004, L 166, σ. 1).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Juzgado de Primera Instancia de Albacete (Ισπανία) στις 2 Οκτωβρίου 2018 — Δανειολήπτες κατά Globalcaja S.A.

(Υπόθεση C-617/18)

(2018/C 455/32)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Αιτούν δικαστήριο

Juzgado de Primera Instancia de Albacete

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγοντες: Οι δανειολήπτες

Εναγόμενη: Globalcaja S.A.

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Αποκλείει το αποτέλεσμα της «μη δεσμεύσεως» κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/13 ⁽¹⁾ τη δυνατότητα του επιχειρηματία και του καταναλωτή να αναπροσαρμόσουν, με ιδιωτικό συμφωνητικό, ρήτρα η οποία δεν πληροί την απαίτηση του άρθρου 4, παράγραφος 2, για σαφή και κατανοητή διατύπωση, είτε μειώνοντας το ύψος της εν λόγω ρήτρας είτε αντικαθιστώντας τη με άλλη λιγότερο επιβαρυντική για τον καταναλωτή;